

Énekszövegek

Csárdás

Sík az mező, sem erdeje, sem völgye,

Sugár magas a toronynak teteje.

Kilátszik a magas torony pusztába,

Harangoznak pünkösdi első napjára.

Lágy a kenyér, pírítani nem lehet,

Most tudtam meg, hű kedvesem nem szeret.

Ha nem szeret, ne szeressen, nem bánom,

Találok én hű kedvest még a nyáron.

Édes babám, kérlek téged, ó egyre,

Templom után járj be hozzám bár egyszer.

Eszem azt az imádságos kis szádat,

Három hete nem hallom egy jöttádat.

Kertem alját Maros vize kimosta,

A szívemet nehéz bánat szorítja.

Addig öli a szívemet a bánat,

Míg csak párja nem leszek a babámnak.

Ezt a legényt még akkor megszerettem,

Mikor véle legelőször beszéltem.

Megtetszett a gyönyörű szép szaváér',

Homlokára göndörödő hajáér'.

Száraz ágról azt fütyüli a rigó,

Szerelemről nem parancsol a bíró.

Száraz ágról azt fütyüli a rigó,

Szerelemről nem parancsol a bíró.

Túl a vízen szánt egy eke,

Barna legény van mellette.

Olyan annak a szerelme,

Holtig fáj a szívem érte.

Szeress, szeress, csak nézd meg kit,

Mert a szerelem megvakít.

Engemet is megvakított,

Örökre megszomorított.

Én Istenem, de víg voltam ezelőtt,

Míg a babám sétált a kapum előtt.

De mióta nem jár a kapum előtt,

Még a víz sem arra foly', mint ezelőtt.

Régi babám gondolkozz meg, térj vissza,

A te régi szeretődöt vedd vissza.

Amióta nem jársz a kapum előtt,

Még a víz sem arra foly', mint ezelőtt.

Sűrű csillag, ha leesik, elterül,

Az én rózsám, ha meglát es elkerül.

Ne kerülj el, édes, kedves galambom,

Mer' én néked rosszadot nem akarom.

Jaj, Istenem, de víg voltam azelőtt,

Ha a rózsám sétált a kapum előtt.

De mióta a szeretőm elhagyott,

Én azóta mindig szomorú vagyok.

Jaj, Istenem, adj erőt a lovamnak,

Hogy keressek más szeretőt magamnak.

Találtam én szeretőre, de jóra,

Ki elviszen a bánatos folyóra.

Azt hallottam, hogy a Tisza befagyott,

Azt es igen, hogy a rózsám elhagyott.

Ha elhagyott, hagyjon is el örökre,

Nem szököm én a Dunába érette.

Hótul fehér az alföldi hegytető,

Ritka most az igaz szívű szerető.

Találok én szeretőre, oly egyre,

Oly egy álnok, csalfa hitegetőre.

Piros az ostorom nyele, nem sárga,

Nagyszebenbe' szeretőmnek nincs párja.

Felszántatom a szebeni nagy utcát,

Vetek bele piros pünkösdi rózsát.

Magamat is belévetem virágnak,

Aki szeret, szakítson le magának.

Levágatom azt a huncut Nemerót,

Csak az legyen a szeretőm, aki volt.

Lehullott a fehér rózsá levele,

Gyenge vagyok, rózsám, a szerelemre.

Gyenge vagyok szerelmedet leírni,

A szíveddel, hej, de szívet cserélni.

Megvert Isten ostorával,

Gábor Ignác leányával.

Jaj, Istenem, mért vertél meg,

Pedig nem érdemeltem meg, tyuhaja!

Túl a vízen veres virág,

Szeretőmet sokan bírják.

Én es bírom a másokét,
Úgy fizetek meg azokért, tyuhaja!

Meg akartam házasodni,
Galambot akartam fogni.
Galamb helyett varjat fogtam,
Bánom, hogy megházasodtam, tyuhaja!

Száraz a bokor a tetőn,
Elhagyott az én szeretőm.
Ha elhagyott, ő bánja meg,
Ki a fene sajnálja meg.

Ha elmész is járj békével,
Rólam ne feledkezzél el.
Búcsúzásid rövid legyen,
Víg szívembe kárt ne tegyen.

Epret, málnát szedtem a zöld erdőbe,
Összetörtem a ruhámot.
Összetörted a bánatos szívemet,
Amióta én nem járok, amióta te nem jössz el énhozzám.

Recsegős a csizmám, amit vett a babám,
Katalinkor a vásárban.
Valahányat lépek, mindig azt recsegi,
Soha se szerettelek, mióta megismertelek igazán.

Végigmentem az alszegi csavargós utcán,
Betekintek egy ablakon, ott sír a babám.
Ne sírj, babám, simulj hozzám, hogyha szeretsz igazán,
Mert ingemet az ezredes úr szeptembernek hatodikán elbocsát.

Szeptembernek hatodikán haza kell jönni,

Ezt az ügyes barna kislányt el is kell venni.
Ne sírj, babám, simulj hozzám, hogyha szeretsz igazán,
Mert ingemet az ezredes úr szeptembernek hatodikán elbocsát.

A szárhegyi kerek erdő, jaj, de messze látszik,

Közepében egy barna kislány alszik.
Felkölteném, jaj, de félek, megharagszik,
Aludj, babám, aludj, babám, kivilágos kivirradtig.

Kiesett a, kiesett a pengő a zsebemből,
Kitagadott babám a szívéből.
Hogyha kitagadott, úgysem maradok én árva,
Kapkok én még szeretőt a magam falujában.

Összeveszett nap a holddal,

A hold is a csillagokkal.
Csillagok a fekete felhőkkel,
Én a régi szeretőmmel.

Kibékült a nap a holddal,
A hold is a csillagokkal.
Csillagok a fekete felhőkkel,
Én a régi szeretőmmel.

Árok, árok, de mély árok,
Nem gondoltam, hogy így járok.
Beléestem, benne vagyok,
A szerelem rabja vagyok.

Sebes

Az asztalon volt a macska,

Mégis megette a macska.

Nem a macska, ajajaj, volt az oka,

Részezes a gazdasszonya.

Ma nem ettem én egyebet,

Babám adott egy szem meggyet.

Azt is bánom, ajajaj, hogy megettem,

Szerelmemet elfeledtem.

Hát ti máma mit gondoltok,

Hogy örökké csak civódtok.

Egymást annyit, ajajaj, ne marjátok,

Nem volt kutya az apátok.

Édes, kedves, gyenge rózsám csak egyet mondok,

A szívemről eloszlanak minden gondok.

Haza kísérlek éjszakára,

Tudom megszolgálad virradtára.

Beteg az én rózsám anyja, az ágyba fekszik.

Beteg az én rózsám anyja, az ágyba fekszik.

Hogyha felkél az ágyából, jót eszik, iszik,

Hogyha felkél az asztaltól, újból lefekszik.

Még betegebb az én rózsám, talán meg is hal,

Hogyha nem hal, kínosan nyög s az es nekem baj.

A te súlyos nyavajádból adjál nekem es,

Érezzük azt mind a ketten, érezzem én es.

Nem láttam én télbe fecskét,
Most öltem meg egy pár csirkét.
Ettem annak zúzáát, máját,
Csókolom a babám száját.

A bornyúkot elhajtottam,
Komámasszonyt megtaláltam.
Addig-addig diskuráltunk,
Míg a csordát hazavártuk.

Arra vigyázz, öregasszony,
Hogy az ördög el ne kapjon.
Bihal bőrbe öltöztessen,
Pokolba bédöcögtessen.

Jó vagy uram veszekedni,
De nem vagy jó szoknyát venni.
Ezt a szoknyát es úgy vettem,
Hogy a szemedet elköttem.

Asszony, asszony, ki a házból,
Most jövök a korcsomából.
Tálat, csiprot, fazekakat,
Mind fejedbe borogatok.

Ember, ember, ki a házból,
Most jövök a fonóházból.
Guzsaly talpa a fejedbe,
Orsó hegye a szemedbe.

Feleségem, ne szólj nagyon,
Mert a pálca nálam vagyon.
Én se fogom magam hagyni,
Szemem szőrit mind kiszedni.

Engem uram úgy szeretett,
Cseberrúddal fenyegetett.
Engem uram úgy szeretett,
Cseberrúddal fenyegetett.

Gyéren vettem a kenderem, gyakran termett rajta,

Nem kell nékem a kender, csak a pozdorjája.
Tüzet rakok alája, megfűtőzők rajta,
A galambom gyolcs gatyáját megszáritom rajta.
Hess, légy, ne szállj rám, beteg vagyok én,
Csókolj meg, édes rózsám, meggyógyulok én.

Olyan vetett ágyam vagyon a gerendát éri,
Nem is adnám oda, hogyha szegény legény kéri.
Hess, légy, ne szállj rám, beteg vagyok én,
Csókolj meg, édes rózsám, meggyógyulok én.

Kéretének Remetére, oda nem adának,
Csomafalvi bognyesőnek odaloccsintának.
Hess, légy, ne szállj rám, beteg vagyok én,
Csókolj meg, édes rózsám, meggyógyulok én.

Nem vagy legény Berci, nem mersz megcsókolni,
Pedig leány létemre merek csókot adni.
Adtam s adok is az ügyes legénynek,
Hisz jól tudom magamról, jól esik szegénynek.
Adtam s adok is az ügyes leánynak,
Hisz jól tudom magamról, jól esik hitványnak.

A zsidó lány nagyon kényes,

A cipője nagyon fényes,
Tralalala...

Üssön meg babám a ménkő,
Akkora, mint egy malomkő.
Tralalala....

Ma csütörtök, holnap péntek,
Holnapután megyek férjhez.
Jár a farom, mint a frász,
Mint akit a hideg ráz a sötétben.

Komámasszony, drága lélek,
Adjon nékem hogyha kérek.
Jár a farom, mint a csép,
Mint akit a hideg csíp a sötétben.

Csütörtökön virradóra,
Megy a kislány a folyóra.
Kézét lábát mossa,
Meg is szappanozza a folyóba.

Elvitte a víz a szappant,
Utána küldte a kappant.
Míg a kappan mászott,
A szappan elázott a folyóba.

Én elmennék tihozzátok,
De hamis a ti kutyátok.
Kösd meg a kutyádat,
Csókolom a szádat minden este.

Marosszéki

Ha a molnár malma mind aranyat járna,

Úgyse kéne nékem a molnárné lánya.

Koszos a bokája, zabolás a szája,

Úgyse kéne nékem a molnárné lánya.

Békény mellett nem jó járni élelem nélkül,

Szeretőt sem jó tartani szerelem nélkül.

Volt nékem egy szép szeretőm, de az olyan volt,

Ha egy nap nem láttuk egymást, két nap beteg volt.

Harmadnapra megkérdeztem, téged mi lelt volt,

A szívemet a szerelem körül fogta volt.

Addsa', rózsám, a kezedet, forduljunk egyet,

Menjünk ki a gyümölcsösbe, szakítsunk meggyet.

A malomnak nincsen köve, mégis lisztet jár,

Tiltják tőlem a rózsámat, mégis hozzám jár.

Adsza', rózsám, a kezedet, forduljunk egyet,

Menjünk ki a gyümölcsösbe, szakítsunk meggyet.

Ha nem tudod, rózsám, hol lakom,

Gyere nálunk, majd megmutatom.

Ott lakom a rózsza piacon,

Utcára nyílik az ablakom.

Ha nem tudod, rózsám, hol lakom,

Gyere nálunk, majd megmutatom.

Ott lakom a Vidra belibe',

Fűzfa nyílik a ház végibe'.

Törökbúza, csokány, ragodály,
Megcsókollak, rózsám, csak megállj.
Ha nem tudod, rózsám, hol lakom,
Gyere nálunk, majd megmutatom.

Gyere, rózsám, a kútra,
Adj egy csókot az útra.
Én es egyet, te es mást,
Úgy nem csaljuk meg egymást.

Gyere, rózsám, Szegedre,
Ott a világ közepe.
Ott termik a tulipán,
Csokros-bokros majorán.

Bárcsak ingem valaki megkérne,
Hogy nekem is selyemfátyolt venne.
Én nem bánnám, mindennap megverne,
Csak belőlem friss menyecske lenne!

Gyenge harmat neveli a búzát,
Édesanyja neveli a lányát.
De idővel más viseli gondját,
Más is éli véle a világát.

Ej haj, a rudamon fonal nincsen,
Matollámon három igen.

Azt es hat hónapig fontam,
Méges eleget aludtam.
Ej haj, kalákámmal kimosattam,
Egyet-kettőt csappintottam.

Egyet-kettőt csappintottam,

Három-négyet kortyintottam.
Ej haj, egyet-kettőt csappintottam,
Három négyet kortyintottam.

Most csináltattam egy ösvényt,
Mely'ken Kolozsvárra menjek.
Kolozsvári korcsomába'
Ittam kilenc piculára.

Jaj, Istenem, hogy adjam meg,
Hogy az uram ne tudja meg.
Levágom a csizmám szárát,
Megfizetem a bor árát.

Táncszók

Az én tyúkom iromba,
Megtojott a markomba!

Édes torkom vígan légy,
Evvel húszat ma bévégy!
Megihassa úgy, mint más,
A maga torka se rozsdás.

Falu végén egy ösvény,
Itt a gazda nagy fősvény.
A vendéget úgy várja,
Az ajtóját bészárja!

Házasodj, ne panaszkodj,
Most ideje, kapaszkodj!

Ide ki a gödörbe
Kilenc kutya dögölve.
Aki reám haragszik,
Egyen kutyát tavaszig,
Tavaszi után verebet,
Míg a szeme kimered.

Itt a legény igen jó,
Csak a leány legyen jó!

Minden asszony menjen bé,
Ég a rántás odabé!

Minden ember jöjjön ki,
Pálinkát kap ideki!
Az én uram kóbori,
Meg kéne borítani.
Megborítom uramot,
Ott járok, hol akarok!

Bezzeg jól tudsz csúfolódni,
Egy pár csizmát nem tudsz venni.
Kibújt lábam a csizmából,
Mint a csürke a tojásból.

Édes, kedves galambom,
Nincsen gatyamadzagom.
Mért nem mondtad szombaton,
Hogy vegyek a piacon.

Ez a kicsi szegelet,
Megér három ezeret!

Húzzad, édes muzsikásom,
Mert én aztat meghálálom,
Vagy aratok, vagy kapálok,
Vagy egy éjjel veled hálok!

Húzzad, cigány, hegedűs,
A te kezed nem ezüst,
Se nem ezüst, se nem réz,
Csak egy mocskos cigánykéz!

Járom pálca, járom szeg,
Járjad, bolond, nincs eszed,
Ami volt is elveszett!

Tőke Gergé egyedül,
Pityókáért hegedül!

Piros alma zöld ága,
Ketten hálnak egy ágyban.

Piros szalag a hajában,
Bög a buba a hasában.

Alló, lábam, kanyarodj,
Horgasinam be ne rogyj!

Apró murok, petrezselyem,
A vénasszony veszedelem.

Apró tilószakadék,
Szinte otthon maradék.
Szőni-fonni nem tudok,
De táncolni jól tudok!
Orsó, tiló, matola,

Veszett volna pokolba!

Aratás, takarás,
Akkor van a jajgatás,
Sokadalom, lakodalom,
Akkor nincsen beteg asszony!

A vénasszony a padláson,
Rajta ül egy záptojáson.
Várja annak kikelését,
Azt a betyár teremtesit!

Ide lábam, ne tova,
Hátra van még a java!
Úgy szeretem uramot,
Pisilem le magamot,
De ő jobban engemet,
Húzza fel az ingemet!